



Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-4 У 6540/18
Дана 28.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Снежане Алексић, председника већа, Драгане Максимовић и Драгане Илчић, чланова већа, са судским саветником Маријом Ристић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ..., кога заступа пуномоћник Драгољуб Јоксимовић, адвокат из Крагујевца, ул. 27. Марта бр. 19/5, против туженог Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, ради поништаја решења УП-2 број 5-2/18 од 12.03.2018. године, у предмету стамбеном, у нејавној седници већа одржаној 28.12.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, УП-2 број 5-2/18 од 12.03.2018. године и предмет ВРАЋА надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Министарство одбране Републике Србије, Сектор за људске ресурсе, да тужиоцу АА из ..., плати трошкове спора у износу од 17.870,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Групе за утврђивање права, Одељења за стамбене послове, Управе за традицију, стандард и ветеране УП-1 бр. 7687-13/01 од 16.04.2014.године, а којим решењем је утврђено да престаје право на стамбено обезбеђење по закључку Одељења за стамбене послове УП-1 бр. 7687-7/01 од 24.04.2012. године, АА, заставнику 1. класе у пензији из Крагујевца, ул. ..., и да се са евиденције стамбених интересената Министарства одбране Републике Србије за решавање стамбеног питања скида захтев тужиоца за давање стана у закуп на неодређено време, заведен под бројем 7687-1/01 од 30.12.2002.године.

У тужби поднетој овом суду 16.04.2018.године, којом је оспорио законитост решења туженог органа, тужилац је навео да је у овој управној ствари суд донео пресуду I-6 У 9806/14 од 19.01.2018.године, којом је уважио тужбу тужиоца и поништио оспорено решење, те да је након тога, тужени у поновном поступку донео овде оспорено решење којим је поново одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења. Истиче да је по основу Уговора о купопродаји - откупу непокретности, закљученом у Сарајеву дана 29.02.1992.године, постао власник стана који се налази у Сарајеву, с тим да напомиње да је 19.05.1992. године у складу са наредбом К-Д2.Ао бр. 12/1-105/92 премештен из гарнизона у Сарајеву у гарнизон Београд, а затим у гарнизон Крагујевац, те да је након тога поднео захтев за доделу стана у Крагујевцу, у коме је навео да је власник стана у Сарајеву. С обзиром да је власник стана у другој држави, сматра да не припада категорији лица са станарским правом, те да као лице које је премештено по службеној дужности да војну службу обавља у Републици Србији, има право на стамбено збрињавање из стамбеног фонда Министарства одбране Републике Србије. Предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи. Трошкове је тражио.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да се тужба одбије.

Након оцене навода тужбе и списка ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. ст. 2. и 3. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Србије“, број 111/09), испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из увода ожалбеног решења произлази да је првостепени орган решење донео на основу члана 239. став 1. тачка 1) Закона о општем управном поступку. („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10), а диспозитивом ожалбеног решења је одлучио да престаје право тужиоца на стамбено обезбеђење по закључку Одељења за стамбене послове, УП-1 бр. 7687-7/01 од 24.04.2012. године, те да се са евиденције стамбених интересената Министарства одбране Републике Србије за решавање стамбеног питања, скида захтев тужиоца за давање стана у закупна неодређено време, заведен под бројем 7687-1/01 од 30.12.2002.године.

По оцени Управног суда, основано се тужбом оспорава законитост решења туженог органа. Ово стога што из разлога датих у образложењу и списка предмета не произлази закључак туженог да је ожалбено решење правилно и на закону засновано. Наиме, из увода првостепеног решења произлази да је првостепени орган решење донео по службеној дужности, с позивом на члан 239. став 1. тачка 1) Закона о општем управном поступку, који се односи на ванредно средство “понављање поступка”, при чему у решењу не наводи у односу на које решење се управни поступак понавља, по броју, датуму и доносиоцу, да би се могло закључити који поступак се понавља, с тим да у списима предмета нема закључка о понављању поступка по службеној дужности, који је услов за примену овог ванредног правног средства, нити су

у образложењу решења наведени разлози о испуњености услова за понављање поступка.

Како тужени орган није отклонио недостатке првостепеног поступка, нити је санкционисао поступање првостепеног органа, то је по оцени суда, тужени учинио повреду правила поступка из члана 232. у вези члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, с обзиром да разлози дати у образложењу и стање у списима не упућују на одлуку дату у диспозитиву.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, одлучио као у диспозитиву пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима. У извршењу ове пресуде, тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење, придржавајући се примедба суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлуку о трошковима спора суд је донео на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, и чл. 153. став 1. и чл. 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/2011...18/20), па је тужиоцу признао трошкове спора, и то за састав тужбе износ од 16.500,00 динара, према тарифном броју 43. став 1. тачка 1. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“ 121/12) и на име таксе на тужбу у износу од 390,00 динара и таксе на пресуду у износу од 980,00 динара, све у укупном износу од 17.870,00 динара, у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/12) и накнаде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 28.12.2021. године, I-4 У 6540/18

Записничар
Марија Ристић,с.р.

Председник већа - судија
Снежана Алексић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МС